

Οικουμενικός Πατριάρχης προς Πατριάρχη Ρουμανίας: Η Εκκλησία της Ρουμανίας ετίμησε τις προσδοκίες της Μητρός Εκκλησίας

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Ο [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#) έφτασε το μεσημέρι της Παρασκευής 24 Οκτωβρίου 2025, για πενθήμερη επίσκεψη στο [Βουκουρέστι](#) κατόπιν αδελφικής πρόσκλησης του Μακαριωτάτου [Πατριάρχη Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ](#). Αυτή είναι η ενδέκατη επίσκεψη του Παναγιωτάτου στη Ρουμανία, ενώ υπενθυμίζεται ότι η πρώτη είχε πραγματοποιηθεί το 1993.

Ο Παναγιώτατος μετέβη στην πρωτεύουσα της Ρουμανίας προκειμένου να προστεί της τελετής του Καθαγιασμού των Ιερών Εικόνων του νεοανεγερθέντος Εθνικού Καθεδρικού Ναού στο Βουκουρέστι την ερχόμενη Κυριακή 26 Οκτωβρίου 2025 και των επετειακών εκδηλώσεων συμπλήρωσης 140 ετών από την απονομή της Αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της Ρουμανίας και 100 ετών από την ανύψωσή της

σε Πατριαρχείο από τον Οικουμενικό Θρόνο. Πρόκειται για ένα ιδιαίτερα ιστορικό γεγονός για την Εκκλησία της Ρουμανίας και για τον Προκαθήμενο της, Μακαριώτατο Πατριάρχη κ.κ. Δανιήλ, του οποίου όραμα ήταν η ανέγερση του Εθνικού Καθεδρικού Ναού. Υπενθυμίζεται ότι, το 2018, ο Παναγιώτατος και ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας είχαν τελέσει τα εγκαίνια του περικαλλούς Εθνικού Καθεδρικού Ναού.

Μετά την άφιξη και τις δηλώσεις του Οικουμενικού Πατριάρχη και του Πατριάρχη Ρουμανίας στο Διεθνές Αεροδρόμιο Βουκουρεστίου, ο Παναγιώτατος μετέβη στον Πατριαρχικό Καθεδρικό Ναό όπου τον υποδέχθηκε ο Πατριάρχης Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ και τελέστηκε Δοξολογία.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑ:

[Άφιξη του Οικουμενικού Πατριάρχη στη Ρουμανία \(ΦΩΤΟ - ΒΙΝΤΕΟ\)](#)

[Η δήλωση του Πατριάρχη Δανιήλ κατά την άφιξη του Οικουμενικού Πατριάρχη στη Ρουμανία](#)

[Η δήλωση του Οικουμενικού Πατριάρχη κατά την άφιξή του στη Ρουμανία](#)

Στη συνέχεια ακολούθησε η προσφώνηση του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ και η αντιφώνηση του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑ: Πατριάρχης Ρουμανίας προς Οικουμενικό Πατριάρχη: Η παρουσία σας αποτελεί μαρτυρία αδελφικής κοινωνίας](#)

`<span style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" data-mce-type="bookmark" class="mce_SELRES_start"></span>`

Αρχικά, στην αντιφώνηση του, ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε στην επίσκεψη του στη Ρουμανία εκφράζοντας αισθήματα δοξολογικής χαράς και ιεράς συγκίνησης για τις εκδηλώσεις προς το πρόσωπο του από τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τους σεβάσμιους Ιεράρχες, τον ευαγή κλήρο, τις μοναστικές αδελφότητες και τον φιλόχριστο Ρουμανικό λαό.

`<span style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" data-mce-type="bookmark" class="mce_SELRES_start"></span>`

Μιλώντας για τον σκοπό της επίσκεψης, υπογράμμισε ότι σχετίζεται με την ανάμνηση δύο καθοριστικών γεγονότων για την πορεία των εκκλησιαστικών πραγμάτων στη Ρουμανία: τη συμπλήρωση 140 ετών από την απονομή της Αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της Ρουμανίας και 100 ετών από την ανύψωσή της σε Πατριαρχείο από τον Οικουμενικό Θρόνο.

Κατά τον ίδιο, αυτά τα γεγονότα είναι «ἄξια μνήμης καὶ τιμῆς».

Και συνεχίζοντας ανέφερε: «Ἡ ἀνακύκλωσης τῶν ἱστορικῶν γεγονότων εἰς τὴν Ὀρθό-δοξον Ἐκκλησίαν», συνέχισε ο Παναγιώτατος, «δὲν ἀποτελεῖ μίαν τυπικὴν καὶ στεῖραν ὑποχρέωσιν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν των εἰς τὸ προσκλήνιον, χάριν καιρικῶν ἀφορμῶν. Οἱ ἑορτασμοὶ καὶ αἱ μνημαὶ αὐτῶν ἔχουν ἀναφορὰν εἰς τὸ εὖ εἶναι τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνταυτίζονται μὲ τὸ διαρκῶς ἀνακαινούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μυστήριον τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως».

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στη σημασία της εκκλησιαστικής ενότητας και στον ρόλο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

«Οὔτε ἰδεαλιστική, οὔτε πάλιν χαμερπῆς ὑπάρχει ἡ εἰς Χριστὸν πίστις. Διὰ τὴν κατόρθωσιν, βεβαίως, τῆς ὀρθότητος, τῆς μεσότητος καὶ τῆς ἐνότητος τῆς ἐκ τῆς πίστεως ἀπορρεούσης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτοῦνται κόποι καὶ ἀγῶνες. Ὁ ἱστορικὸς ροῦς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ γεγονότα καὶ καταστάσεις ἐγκόπους, προκειμένου νὰ καταγραφῇ ἡ ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας ὀρθο-πραξία αὐτῆς.

Διὰ τὴν εὐστάθειαν, περιφυλακὴν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν ἐν συντόμῳ περιγραφέντων, μεγίστην καὶ σταυρόσχημον εὐθύνην ἀνέθεσεν ἡ ἐν Συνόδοις καὶ τῇ πράξει ἀποφαινομένη Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ μέχρι καὶ σήμερον ἀγόγγυστος ἢ μᾶλλον εὐχάρις διεξαγωγὴ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ὑποθέσεων ἀπὸ μέρους τῆς μακαρίας χορείας τῶν ἐν κόποις καὶ μόχθοις καὶ περιπετείαις Πατριαρχευ-σάντων εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὀρθότητα τῆς ἱερᾶς ταύτης πρὸς ἡμᾶς παρακαταθήκης», ανέφερε χαρακτηριστικά.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης τόνισε για τον κίνδυνο παρερμηνείας της Αυτοκεφαλίας ως ανεξαρτησίας. «Αἱ αὐτοκεφαλῖαι δὲν ὑπηρετοῦν τὴν κατὰ τμησιν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐνότητα. Αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι δὲν εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ των μία οἶονεὶ συνοποσπονδία ἰσοτίμων ἐταίρων, ἀλλὰ ἡ μία καὶ ἐνιαία εὐχαριστιακὴ Κοινότης, ἥτοι κοινότης ταυτότητος καὶ ἱεραρχικῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως», υπογράμμισε.

Στη συνέχεια ο Παναγιώτατος αναφερόμενος στην Εκκλησία της Ρουμανίας και λαμβάνοντας αφορμὴ ἀπὸ τις ἐπετείους που τιμᾷ φέτος, υπογράμμισε ὅτι «τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα ἐτίμησε τὰς προσδοκίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, πληροῦσα καὶ φυλάττουσα τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐδόθη αὕτη».

Παράλληλα, ἀναφέρθηκε σε ὅσους διακηρύσσουν ἀνοιχτὰ «ὅτι τὸ ἱεροκανονικὸν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνει παρωχημένον καὶ ὅτι ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ δὲν κέκτηται ἀπαραγράπτους εὐθύνas καὶ δεσμευτικὰς προνοίας διὰ τὴν μέριμναν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν».

Και πρόσθεσε: «Λησμονοῦν ὅτι οἱ ληδωροῦντες τὰ τοιαῦτα δύνανται νὰ τὰ ἐκφωνοῦν καὶ νὰ τὰ γράφουν ἔνεκα μακροθυμίας, χρηστότητος καὶ ἀγαθωσύνης καὶ ἀνοχῆς τῆς διαχρονικῶς θυσιαζομένης Μητρὸς των».

Σε προσωπικὸ τόνο, περιέγραψε τὴ διακονία τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριάρχῃ ὡς διακονία θυσίας καὶ ὄχι ἐξουσίας.

«Ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως – Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν εἶναι ἀσφαλῶς μονάρχης καὶ δὲν παραλληλίζεται πρὸς τὴν ἐξουσιαστικὴν διαβάθμισιν τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ ἀναλλοιώτως καὶ διαρκῶς ἀναβαπτιζόμενος εἰς τὰ νάματα τῆς ζωηφόρου ἐκκλησιαστικῆς πηγῆς, ἐξ ἧς ἀρύεται τὴν Χάριν τῆς εὐλογητῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδιαμαρτυρήτου τανύσεως εἰς τὸ σταυρικόν του χρέος, χάριν τῆς ἀναστάσεως τῶν πολλῶν», σημείωσε.

Οἱ παρεμβάσεις του, ὅπως εἶπε, «δὲν εἶναι ἐπίδειξις κυριαρχίας καὶ δυνάμεως, ἀλλὰ μόνον θυσία καὶ μόχθος διὰ τὴν εὐθυδρομίαν τῶν κατὰ τόπους ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀπορρέουσai ἀβιάστως ἐκ τῆς βαθείας συναισθήσεως τοῦ χρέους του».

Ολοκληρώνοντας, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκεια τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Πατριάρχη κ.κ. Δανιὴλ γιὰ τὴ σταθερότητα του στὴν ἐκκλησιολογικὴ ὀρθότητα.

«Ἐκφράζομεν, τὴν ἐπίσημον ὥραν ταύτην, τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ ἡμῶν προσωπικῶς, διὰ τὴν σταθερὰν σας παραμονήν, Μακαριώτατε, εἰς τὸ ἐκκλησιολογικῶς ὀρθόν. Χαιρόμεθα καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν μὴ

εὐδοκίμησιν δῆθεν θεολογικῶν προβληματισμῶν διὰ μετακίνησιν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας εἰς μίαν συνεταιριστικῆς ἀντιλήψεως προοπτικὴν, ἥ ὁποία θὰ ἔχῃ καταστροφικὰς συνεπείας διὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐκ βαθέων διὰ τὴν ὀλόθερμον ὑποδοχὴν καὶ εὐλογοῦμεν πατρικῶς τὸν πιστὸν λαὸν τῆς Ρουμανίας διὰ τὴν εὐσέβειάν του καὶ τὴν διαρκῆ ἀφοσίωσίν του πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν», κατέληξε.

Αναλυτικά η αντιφώνηση του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου κατά την επίσημη υποδοχή του στην έδρα του Πατριαρχείου Ρουμανίας:

Μακαριώτατε Πατριάρχα Ρουμανίας κ. Δανιήλ, σεπτὲ Προκαθήμενε τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας,

Τιμιώτατοι ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς,

Εὐλαβέστατοι Πατέρες,

Ὅσιώτατοι μοναχοὶ καὶ μοναχαί,

Εὐλογημένε λαὲ τῆς Ρουμανίας,

Πλήρεις δοξολογικῆς χαρᾶς καὶ ἱερᾶς συγκινήσεως ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τιμῆς τῆς τε Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆς περὶ αὐτὴν σεβασμίας Ἱεραρχίας, τοῦ εὐαγοῦς Κλήρου, τῶν Μοναχικῶν χορειῶν καὶ τοῦ φιλοχρίστου Ρουμανικοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν ἡμῶν Μετριότητα, ἐπισκεπτόμεθα διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν εὐλογημένην Χώραν τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν ἐν αὐτῇ παροικοῦσαν Τοπικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ὁ λόγος τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τυγχάνει ἡ ἐπετειακὴ μνήμη δύο καταλυτικῶν γεγονότων διὰ τὴν πορείαν τῶν ἐνταῦθα ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν διαμόρφωσίν των. Τὸ πρῶτον, ἡ ἀπόδοσις, ἐκ μέρους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει, Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ ὀνομαζομένου «Αὐτοκεφάλου» ἐσωτερικοῦ καθεστῶτος, πρὸ ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἐτῶν, εἰς τὰς ἐνορίως τῆς Ρουμανίας ἐκκλησιαστικὰς ἡμετέρας Ἐπαρχίας· τὸ δεύτερον, ἡ συναφὴς περικόσμησις τῆς συνεκλεκτῆς Ἐκκλησίας ταύτης, μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, διὰ τοῦ τιμητικοῦ «Πατριαρχικοῦ» τίτλου. Γεγονότα ἐπισφραγισθέντα διὰ τῶν τιμίων ὑπογραφῶν τῶν ἀοιδίμων προκατόχων

ἡμῶν Ἰωακείμ Δ΄ καὶ Βασιλείου Γ΄ ἀντι-στοίχως.

Καὶ εἶναι ὄντως, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἄξια μνήμης καὶ τιμῆς ἀμφοτέρωθεν τὰ γεγονότα αὐτά. Πρὸς τοῦτο καὶ ἐπαινοῦμεν τὸνσχόντα τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην, Μακαριώτατον ἀδελφόν κ. Δανιήλ, διὰ τὸν πανηγυρικὸν λειτουργικόν, ἐν πρώτοις, ἑορτασμόν των, συμμεμιγμένον μετὰ πλήθους ἄλλων ἐκδηλώσεων τιμῆς, εὐγνωμοσύνης καὶ ἀναδείξεως τῶν ἐξ αὐτῶν εὐεργετικῶν παραμέτρων διὰ τὴν καθόλου ζωὴν τῆς κεχαριτωμένης καὶ πανεμόρφου Χώρας ὑμῶν.

Ἡ ἀνακύκλωσις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν ἀποτελεῖ μίαν τυπικὴν καὶ στεῖραν ὑποχρέωσιν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν των εἰς τὸ προσκῆνιον, χάριν καιρικῶν ἀφορμῶν. Οἱ ἑορτασμοὶ καὶ αἱ μνημαὶ αὐτῶν ἔχουν ἀναφορὰν εἰς τὸ εὖ εἶναι τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνταυτίζονται μὲ τὸ διαρκῶς ἀνακαινούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μυστήριον τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπέτειοι διαφέρουν καιρίως ἀπὸ τὰς κοινὰς ὁμοίας, διότι δὲν ἔχουν μόνον παρελθοντικὴν προέλευσιν, ἀλλὰ κυρίως διότι ἔχουν μελλοντικὴν προοπτικὴν. Ὅ,τι συνάγεται ἐκ τοῦ παρελθόντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔχει πρωτίστως ἐσχατολογικὴν διάστασιν καὶ πορείαν. Τὸ παρελθὸν εἶναι τρόπον τινὰ συνώνυμον τῆς φθορᾶς, ὅμως τὸ μέλλον εἶναι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ταυτόσημον τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ζωῆς. Αἱ ἑορταί, ἀποσπώμεναι ἐξ αὐτῆς τῆς θεωρήσεως, ἐκπίπτουν ἀπὸ ζῶσα πραγματικότης εἰς γυμνὸν παράθεμα γεγονότων. Ἄλλως τε «*Ἑορτὴ ἐστὶν ἡ τοῦ ὄντως ὄντος ὁμολογία τε καὶ ἐπίγνωσις*», κατὰ τὸν θεῖον Γρηγόριον, τὸν τῶν Νυσσαέων Ἐπίσκοπον.

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία διαρκὴς ἑορτή. Κέντρον της ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καθὼς ὡς ἀενάως ἑορτάζων καὶ ἑορταζόμενος εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς αὐτό, ἀνακαινίζει τὸν κόσμον ὁλόκληρον· ἐνοποιεῖ τὰ παρόντα μὲ τὰ προγενόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐσόμενα· καὶ καλεῖ διαρκῶς τοὺς ἀνθρώπους εἰς μέθεξιν τῶν αἰωνίων.

Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἐνοποιοῦ καὶ ἀνακαινιστικῆς Χάριτος τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, τῆς ἐνοικούσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διαχεομένης ἐξ αὐτῆς εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς Οἰκουμένης, τὰ ἱστορικὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἀποκτοῦν σωτηριολογικὴν ἀξίαν.

Οὕτω, τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἑορτάζομεν, ἔχουν δύναμιν καὶ

περιεχόμενον ἱκανὸν νὰ μᾶς εἰσαγάγουν βαθύτερον εἰς τὰ τῆς πίστεως, ἔαν βεβαίως ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας ἀγωνίζεται νὰ ἀρθῇ ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπομορφισμῶν καὶ τῶν οὐτοπικῶν στόχων, τῶν στοιχείων δηλαδὴ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα, συνήθως, καταλύουν τὸ ἀπολύτως ἰσορροπον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ὡς τὸ καθώρισαν οἱ Πνευματοφόροι θεῖοι Πατέρες.

Οὔτε ἰδεαλιστική, οὔτε πάλιν χαμερπὴς ὑπάρχει ἡ εἰς Χριστὸν πίστις. Διὰ τὴν κατόρθωσιν, βεβαίως, τῆς ὀρθότητος, τῆς μεσότητος καὶ τῆς ἐνότητος τῆς ἐκ τῆς πίστεως ἀπορρεούσης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτοῦνται κόποι καὶ ἀγῶνες. Ὁ ἱστορικὸς ροῦς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ γεγονότα καὶ καταστάσεις ἐγκόπους, προκειμένου νὰ καταγραφῇ ἡ ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας ὀρθοπραξία αὐτῆς.

Διὰ τὴν εὐστάθειαν, περιφυλακὴν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν ἐν συντόμῳ περιγραφέντων, μεγίστην καὶ σταυρόσχημον εὐθύνην ἀνέθεσεν ἡ ἐν Συνόδοις καὶ τῇ πράξει ἀποφαινομένη Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ μέχρι καὶ σήμερον ἀγόγγυστος ἢ μᾶλλον εὐχαρις διεξαγωγὴ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ὑποθέσεων ἀπὸ μέρους τῆς μακαρίας χορείας τῶν ἐν κόποις καὶ μόχθοις καὶ περιπετείαις Πατριαρχευσάντων εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὀρθότητα τῆς ἱερᾶς ταύτης πρὸς ἡμᾶς παρακαταθήκης.

Αὐτῆς τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης ὥραϊος καὶ εὐγευστος καρπὸς ὑπάρχει ἡ προαγωγὴ τοῦ ὑμετέρου ἐκκλησιαστικοῦ βίου διὰ τῶν νῦν ἐορταζομένων Πατριαρχικῶν Πράξεων.

Τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνυπάρχοντα διακριτὰ καὶ ἐνόρια καθεστῶτα, ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν τῆς ἀνυστάκτου μερίμνης καὶ τοῦ συνεχοῦς της ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας. Ἡ ἐπισκοποκεντρικὴ διάρθρωσίς της καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς καθιερωθέντος ἀσαλεύτου θεσμοῦ τῆς Πενταρχίας μὲ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἀδιαμφισβήτητον καὶ θυσιαστικὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐγγυητοῦ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης καὶ πρωτοδιακόνου τῆς ἐναρμονίσεως τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ λειτουργικὸν καὶ ἐνιαῖον ὅλον τῆς κατὰ Ἀνατολὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπεσώρευσε μέχρι καὶ σήμερον εἰς ἡμᾶς ἀγιαστικὴν ἐμπειρίαν.

Τὴν Σταυροαναστάσιμον ἐμπειρίαν ταύτην διαμερίζει ἀμερίστως ἡ

Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπανταχοῦ, χωρὶς νὰ ἐξαντλῇται καὶ χωρὶς νὰ κομπάζῃ. Δαπανᾷται χωρὶς δισταγμούς. Δὲν φείδεται κόπων. Δὲν σκέπτεται ἰδιοτελῶς. Δὲν λειτουργεῖ διχαστικῶς. Δὲν προκρίνει τὸ ἴδιον συμφέρον, ἀλλὰ προτιμᾷ τὸ γενικὸν καλόν. Δὲν χαρίζεται εἰς τὸ ἐπίκαιρον, καθὼς προσβλέπει εἰς τὸ αἰώνιον. Δὲν κρατεῖ διὰ τὸν ἑαυτὸν της ὅσα τῆς ἐδίδαξεν ἡ Ἀγιοπνευματικὴ της πεῖρα.

Ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἱστορικὴ της πορεία φανεροῖ ὅτι τυγχάνει ἀληθῆς καὶ εὐσπλαχνος Μήτηρ. Ἐξ αὐτῶν τῶν μητρῶων σπλάχνων καὶ ἡ καθ' ὑμᾶς ἐν Ρουμανίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπροικίσθη διὰ τῶν θεσμικῶν ἐκείνων βοηθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν εἰς αὐτὴν τὴν καλυτέραν διαποίμανσιν καὶ τὴν πρὸς νομὰς σωτηρίου ἀγωγὴν τῶν λογικῶν θρεμμάτων τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ ἐκ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας δωρεαὶ πρὸς τὰς ἑκασταχοῦ τοπικὰς Ἐκκλησίας δὲν ὑφίστανται ὡς αὐτοτελεῖς καὶ ἀπροϋπόθετοι συνθῆκαι μόνον διὰ τὴν ἐξωτερικὴν διασφάλισίν των, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἐναύσματα διὰ τὴν βαθυτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν ποιμαντικῶν των θεμάτων.

Οἱ αὐτοκέφαλοι ἐκκλησιαστικοὶ σχηματισμοί, ὡς διεμορφώθησαν ἐκ τῶν ἱστορικῶν συγκυριῶν, κατόπιν πολλῆς περισκέψεως, μελέτης καὶ προσευχῆς ὑπὸ τῆς κοινῆς Μητρὸς τῶν Ὁρθοδόξων Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας καὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἐν αὐτῇ Ἀρχιεπισκοπευσάντων καὶ Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν, δὲν τυγχάνουν στατικαὶ διοικητικαὶ ὀντότητες, κατὰ μίμησιν ἢ καὶ κατὰ παραλληλίαν τῶν πολιτειακῶν δομῶν, ἀλλ' ἐνυπάρχουν ὡς δυναμικὴ φανέρωσις τῆς καινῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς εἰς τὸν περίγειον κόσμον.

Ἀτυχῶς, πολλάκις καὶ ὑπὸ πολλῶν παρερμηνεύεται καὶ παρανοεῖται ὁ ἐπιμερισμὸς τῆς ἀδιαιρέτου ἐκκλησιαστικῆς δομῆς, διὰ τὰς ὡς προεξεθέσαμεν ἀρχάς, καὶ θεωρεῖται ὡς ἀνέλεγκτος αὐτοτέλεια καὶ αὐθυπαρξία. Τὸ ἀντίθετον μάλιστα ὑπάρχει. Αἱ αὐτοκεφαλαὶ δὲν ὑπηρετοῦν τὴν κατὰ τμησιν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐνότητα. Αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι δὲν εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ των μία οἶονεὶ συνοποσπονδία ἰσοτίμων ἐταίρων, ἀλλὰ ἡ μία καὶ ἐνιαία εὐχαριστιακὴ Κοινότης, ἥτοι κοινότης ταυτότητος καὶ ἱεραρχικῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως. Ἡ Ἐκκλησία ἐνυπάρχει ἐξ ἀρχῆς ἱεραρχικῶς δομημένη καὶ ὡς τοιαύτη χαρισματικὴ φύσις παραμένει ἰσοπόσως προσδεδεμένη καὶ εἰς τὴν θεσμικὴν της διάστασιν.

Χαιρόμεθα, διότι ἡ θυγάτηρ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας εὐγνωμόνως ἑορτάζει τὴν θεσμικὴν τῆς συγκρότησιν διὰ τῶν ὑπὸ λόγον ἱερῶν ἐπετείων. Καυχώμεθα δὲ συγχρόνως ἐν Κυρίῳ μετ' ἀγαλλομένης καρδίας, διότι εἰς τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα ἐτίμησε τὰς προσδοκίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, πληροῦσα καὶ φυλάττουσα τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐδόθη αὕτη.

Δραττόμεθα ἐκ τῆς ἐπαινετῆς στάσεως αὐτῆς νὰ ἐπισημάνωμεν εἰς τὸ παρὸν σημεῖον τὸν μέγαν κίνδυνον διὰ τὸ πανορθόδοξον σῶμα τῆς μετακινήσεώς του ἐξ αἰσθημάτων αὐταρκειᾶς ἐκ τῆς ὑγιοῦς ἐκκλησιολογίας. Αἱ παρατηρηθεῖσαι ὑπὸ τινων κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀποκλίσεις καὶ στρεβλώσεις ἐκ τῶν ἱερῶς παραδεδομένων καὶ ἡ ἐπιδιωκομένη παραθεώρησις τῆς ἰδιαζούσης θέσεως τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἔχει ἤδη καταστῆ ἔμφανής.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κηρύττηται, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ὅτι τὸ ἱεροκανονικὸν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνει παρωχημένον καὶ ὅτι ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία δὲν κέκτηται ἀπαραγράπτους εὐθύνας καὶ δεσμευτικὰς προνοίας διὰ τὴν μέριμναν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν. Λησμονοῦν ὅτι οἱ ληδωροῦντες τὰ τοιαῦτα δύνανται νὰ τὰ ἐκφωνοῦν καὶ νὰ τὰ γράφουν ἕνεκα μακροθυμίας, χρηστότητος καὶ ἀγαθωσύνης καὶ ἀνοχῆς τῆς διαχρονικῶς θυσιαζομένης Μητρὸς των. Αἱ θεσμικῶς διατυπούμεναι ποιμαντικαὶ χειραφετήσεις δὲν σημαίνουν ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ἀειτρόφου λώρου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ ἔννοια τῆς χειραφετήσεως ταύτης δέον, ὅπως μὴ συγχέηται πρὸς τὴν ὁμόηχον πολιτειοκοινωνικῆς πνοῆς καὶ ἐρμηνείας τοιαύτην. Ἐκκλησια-στικὴ χειραφέτησις σημαίνει μείζονας εὐθύνας καὶ διὰ τὴν χειραφετουμένην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν χειραφετοῦσαν Ἐκκλησίαν. Σημαίνει κυρίως σπουδὴν, πόθον, μέριμναν, συνεχῇ πρόνοιαν καὶ φροντίδα ἐκ μέρους τῆς Μητρὸς διὰ τὴν πορείαν τῆς θυγατρὸς της, ἔστι ὅτε δὲ καὶ παιδείας, καὶ νουθεσίας, καὶ χειραγωγίας, καὶ ἀνακλήσεως αὐτῆς εἰς τὸ ὀρθόν.

Ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως – Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν εἶναι ἀσφαλῶς μονάρχης καὶ δὲν παραλληλίζεται πρὸς τὴν ἐξουσιαστικὴν διαβάθμισιν τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ ἀναλλοιώτως καὶ διαρκῶς ἀναβαπτιζόμενος εἰς τὰ νάματα τῆς ζωηφόρου ἐκκλησιαστικῆς πηγῆς, ἐξ ἧς ἀρύεται τὴν Χάριν τῆς εὐλογητῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδιαμαρτυρήτου τανύσεως εἰς τὸ σταυρικόν του χρέος, χάριν τῆς ἀναστάσεως τῶν πολλῶν.

Αἱ εἰς τὸ ὀρθόδοξον σῶμα παρεμβάσεις του δὲν εἶναι ἐπίδειξις κυριαρχίας καὶ δυνάμεως, ἀλλὰ μόνον θυσία καὶ μόχθος διὰ τὴν εὐθυδρομίαν τῶν κατὰ τόπους ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀπορρέουσαι ἀβιάστως ἐκ τῆς βαθείας συναισθήσεως τοῦ χρέους του.

Αἱ ἐπισκέψεις καὶ ἱεραὶ ἀποδημίαι του ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην, ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν καὶ λόγων, εἶναι ἐπισκέψεις ταπεινοῦ διακόνου τῆς ἐνότητος, τῆς ἀγάπης, τῆς συνυπάρξεως, τῆς εἰρήνης, τῆς καταλλαγῆς, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐμφάνειαν τοῦ Ὁρθοδόξου ἥθους, τοῦ ὁποίου περισσότερο ἢ ἄλλοτε ἔχει ἀνάγκην ὁ διαρκῶς μεταβαλλόμενος κόσμος.

Ἐκφράζομεν, τὴν ἐπίσημον ὥραν ταύτην, τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ ἡμῶν προσωπικῶς, διὰ τὴν σταθερὰν σας παραμονήν, Μακαριώτατε, εἰς τὸ ἐκκλησιολογικῶς ὀρθόν. Χαιρόμεθα καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν μὴ εὐδοκίμησιν δῆθεν θεολογικῶν προβληματισμῶν διὰ μετακίνησιν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας εἰς μίαν συνεταιριστικῆς ἀντιλήψεως προοπτικὴν, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ καταστροφικὰς συνεπείας διὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐκ βαθέων διὰ τὴν ὀλόθερμον ὑποδοχὴν καὶ εὐλογοῦμεν πατρικῶς τὸν πιστὸν λαὸν τῆς Ρουμανίας διὰ τὴν εὐσέβειάν του καὶ τὴν διαρκῆ ἀφοσίωσίν του πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πενθήμερης παραμονῆς στὴν πρωτεύουσα τῆς Ρουμανίας, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης θα συμμετάσχει ἐπίσης στους εορτασμοὺς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Νέου, Πολιούχου τοῦ Βουκουρεστίου τῇ Δευτέρᾳ 27 Οκτωβρίου 2025. Ἀνήμερα τῆς εορτῆς στὶς 9:00 το πρωί, στὸν αὐλίο χώρο τοῦ ἱστορικοῦ Πατριαρχικοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ελένης, θα τελεστεῖ ὑπαίθριο συλλεῖτουργο προεξάρχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ συλλειτουργούντων τοῦ Μακαριωτάτου

Πατριάρχη Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ και προσκεκλημένων Αρχιερέων, τους οποίους θα πλαισιώσουν ιερείς και διάκονοι.

Επίσης ο Παναγιώτατος θα έχει ιδιαίτερες συναντήσεις με τον Πρόεδρο και τον Πρωθυπουργό της Ρουμανίας, ενώ θα απευθύνει ομιλία σε ειδική πανηγυρική συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ρουμανίας, και θα τιμηθεί από το Χριστιανικό Πανεπιστήμιο Dimitrie Cantemir.

Την Πατριαρχική Συνοδεία αποτελούν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ, Βελγίου κ. Αθηναγόρας και Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος, οι Πανοσιολ. Μ. Εκκλησιάρχης κ. Αέτιος, Διευθυντής του Ιδιαιτέρου Πατριαρχικού Γραφείου, Μ. Αρχιμανδρίτης κ. Ιάκωβος, και Αρχιμανδρίτης κ. Βίκτωρ Κορυζς, ο Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Σέργιος Vlad, Ιερατικώς Προϊστάμενος της Ρουμανοφώνου Κοινότητας της Πόλεως, ο Ιερολ. Πατριαρχικός Διάκονος κ. Ανατόλιος Δοξαστάκης, και οι κύριοι Νικόλαος-Γεώργιος Παπαχρήστου, Διευθυντής του Πατριαρχικού Γραφείου Τύπου και Επικοινωνίας, και Παναγιώτης Γραφιαδέλης, εκ των υπαλλήλων του Πατριαρχείου.

